

MANTANA

HOROKLUB CHOMUTOV

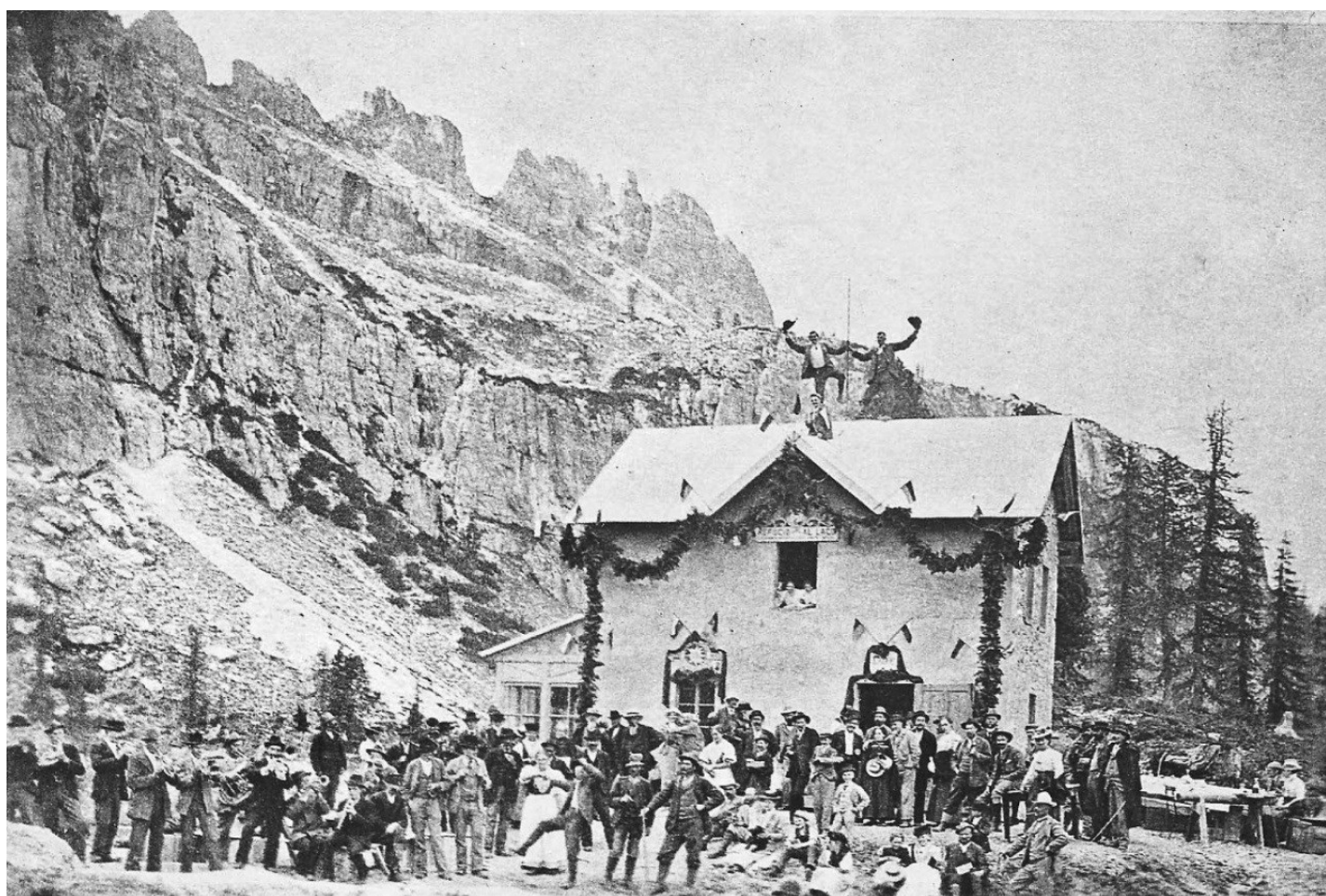
02 / 2025

Reichenberger Hütte

(Rifugio Croda da Lago)

DAV Reichenberg

červen 2025

3. ledna 1893 sešla se skupina libereckých horolezců a ustanovila přípravný výbor, který měl realizovat založení vlastního alpského spolku. Byli to převážně alpinisté do té doby sdružení v Pražské sekci DuÖAV. Nový spolek DuÖAV Reichenberg byl pak založen ustavující schůzí 6. dubna 1893. Počet členů se během následujících deseti let rozrostl z ustavujících 60 na 173.

Členové byli aktivní hlavně v oblasti Jizerskohorské žuly. Pořádali horolezecké výstupy a kurzy v okolních oblastech a majetnější členové spolku samozřejmě podnikali výlety do Alp. Již rok po vzniku oddíl založil vlastní knihovnu, v níž byly k dispozici členům svazky průvodců po domácích i alpských oblastech.

Protože lezecké vybavení té doby bylo spartánské a spíše poskytovalo morální oporu než reálnou šanci na záchranu, oddíl o několik členů při různých nehodách přišel. Vzpomeňme některé. Syn před-

sedy klubu A. Khala Willy zahynul na Marmoladě v lavině v březnu 1894, Karl Gahler se v roce 1906 zřítil ve stěně Festkogelu, Rudolph Tham se nevrátil v červenci 1925 z Mont Blancu. Gerhard Schütze, který byl znám tím, že se na výstupy vydával sám, zmizel roku 1932 během výstupu na Matterhorn. Jeho tělo se dodnes nenašlo. Ovšem je třeba vzpomenout i řadu úspěšných výkonů, které mají přesah i do dnešní doby. Karl Hecke, jeden ze zakládajících členů spolku, uskutečnil pr-
vovýstup JV stěnou na Fineilspitze (pěkný kopec vedle místa, kde našli Ōtziho a na který jsme s Rostou taky vylezli :-)). Dalším z otců zakladatelů byl J. Matouschek, který stanul na vrcholu Mont Blancu. V polovině 90. let 19. století pak Ferdinand Siegmund a Robert Hans Schmidt prostoupili se-
verní stěnu Planspitze a severní stěnu Festkogelu, čímž byly slezeny nejtěžší stěny v Ennstalských Alpách. V almanachu z let 1904 - 1907 je dále vyzdvihnut mladý horolezec Karl Kirchhof, který zdolal přes 20 alpských vrcholů včetně Großglockneru bez horského vůdce.

Z domácích oblastí působili kromě Jizerských hor a Ještědu i v pískovcích Lužických hor a okolí Malé Skály. Pořádány byly i společné akce se spřátelenými oddíly z Varnsdorfu a Nového Boru. Ku-
příkladu 30. května 1897 se sešlo na 200 členů všech okolních oddílů ke společnému výstupu na Luž. Náročným podnikem byl i opakovaný výstup na Ještěd, dvanáctkrát během 23 hodin a pokaždé jinou cestou. Nebo výstup z Liberce na Sněžku a zpět během jednoho dne (zpátky jeli kousek vlakem).

Spolek pořádal také přednášky o všemožných výstupech a cestách. Nejednou v Liberci vystoupil Julius Payer s přednáškami o ledových krajích. Z jedné jeho přednášky o cestě na Severní pól vy-
bralo se přes 600 zlatých do oddílového fondu. Většinou však o svých výstupech přednášeli samotní členové.

Koncem devadesátých let byl založen fond na výstavbu chaty a do něj plynuly prostředky z před-
nášek a zimních slavností. Roku 1898 bylo tématem slavností „Feierliche Einweihung der Rei-
chenberger Hütte“ (slavnostní vysvěcení Liberecké chaty), což bylo v té době pouhé zbožné přání. Výstavbou chaty se výbor spolku začal vážněji zabývat až v roce 1901. Nejprve byla zvažována na-
bídka zakoupení chaty u jezera Tappenkarsee. Ta se však ukázala nad finanční možnosti oddílu a byla zamítnuta. Další možnost na vlastní chatu se objevila v roce 1904 v oblasti Selraintal. Avšak podmínky na provoz chaty požadované vlastníkem pozemků, klášterem Wilten, byly pro horolezce nesplnitelné. V témže roce dostal oddíl nabídku na převzetí chaty Barbara Hütte v oblasti Cortiny d' Ampezzo od centrálního výboru DuÖAV. Chatu postavil v roce 1901 horský vůdce Giovanni Barba-
ria Zuchin. Protože chata nebyla výdělečná tak, jak si představoval, nabídl ji Alpskému svazu k od-
koupení. Předseda Khal jí ihned navštívil a po návratu popsal chatu jako dostatečně velkou, zachova-
lou, vybavenou, na krásném místě a doporučil její koupi. Cena byla stanovena na 7900 marek, z če-

hož měl oddíl zaplatit 1900 marek a zbytek částky byl ze strany DuÖAV prominut jako poskytnutá subvence. V prosinci roku 1904 jeli ještě jednou oblast navštívit 3 členové výboru. Na chatu vystoupali 30. prosince v hlubokém sněhu. Chatu ještě jednou důkladně prohlédli a přeměřili a shodli se na tom, že je to účelná a pěkná stavba a musí patřit Liberecké sekci. Na valné hromadě 11. ledna 1905 pak byla koupě chaty jednohlasně schválena a byly uvolněny prostředky na koupi a dalších 3000 korun na údržbu a vybavení chaty.

Chata byla předána k užívání 1. května 1905. Ihned se započalo s první investicí a tou byla oprava přístupové cesty. Další finance na opravu chaty však nestačily a proto byla mezi členy uspořádána sbírka, která vynesla dalších 2200 korun. Po rekonstrukci byla centrálnímu výboru DuÖAV zaslána zpráva:

„Chata po rekonstrukci má v přízemí předsíň, kuchyň s navazujícím sklepem, prostornou společenskou místnost obloženou borovicovým dřevem, verandu a pokoj pro vůdce. V prvním patře nacházejí se čtyři pokoje po dvou lůžkách a společný pokoj pro až šest turistů. Chata je to moderní, která nabízí nejen prosté útočiště, ale také pocit pohodlí a útulnosti, nesrovnatelná s primitivním ubytováním z raných dob horolezectví. Lůžka jsou vynikající jako v prvotřídním hotelu v Cortině.“

Musel být doplněn inventář chaty a nově vystavěn vodovod. Chata byla také přejmenována na Reichenberger Hütte. Slavnostní otevření započalo 1. srpna 1905 v Cortině velkou slavností s hudbou a projevy rozličných osobností. Následujícího dne pak slavnost pokračovala společným výstupem na chatu a oslavou na chatě. V následujících letech se chata těšila velké oblibě. Každoročně ji navštívilo přes 500 turistů. Ihned bylo započato i s výstavbou dalších přístupových cest a byla vybudována cesta na sedlo Forcella da Lago k italské hranici.

V roce 1910 umírá zakládající a dlouholetý předseda spolku Joseph A. Khal. Novým předsedou se stává Ferdinand Kotter, který vede sekci do roku 1933. V té době měl Liberecký spolek na 400 členů. Na počátku desátých let nového století přestávala kapacita chaty stačit a tak byla roku 1913 zahájena první větší přestavba. Chata byla zvětšena podle plánů architektů Fanty a Kühna. Slavnostní otevření zrekonstruované chaty plánované na léto 1914 však zhatila Velká válka a chata byla uzavřena. Po vstupu Itálie do války v roce 1915 a vyklizení Cortinské kapsy Rakouskou armádou byla chata zabavena Itálií a sloužila jako zotavovna důstojníků. Po ústupu Italů 5. listopadu 1917 byla chata vypleněna. V květnu 1918 se na chatu vypravila komise k posouzení škod. Chata samotná nebyla nijak poškozena, ale byla kompletně vykradena. Zmizely oba sporáky, veškeré zařízení i zámky ze

dveří. Správce chaty Dr. Reeger zachránil alespoň pokrývky a prádlo, které bylo nakonec použito v nové Liberecké chatě. Liberečtí horolezci se začali připravovat na nákladnou obnovu. Historie se však ubírala jiným směrem. Tyrolsko až k hlavnímu hřebeni připadlo Itálii. Reichenbergerhütte pak byla zkonfiskována italskou vládou a byla předána do správy sekci CAI Padova a ve dvacátých letech pak správu převzal CAI Cortina d'Ampezzo. Liberecká sekce se poté celé roky snažila o získání odškodnění, ale marně.

Chata byla znovu otevřena v roce 1923 a byla přejmenována na Rifugio Croda da Lago. O chatu se starali Achille Toscani a Vittoria Zardini. Během další války chata sloužila Wehrmachtu a byla částečně poškozena. Roku 1948 převzal správu nad chatou Marcell Siorpaes. Chata byla přejmenována na Rifugio Croda da Lago Gianni Palmieri na počest příspěvku rodiny Palmieri na pietu syna rodiny Siorpaes, který padl za Druhé světové války. Rodina Siorpaes pak spravovala chatu do roku 1993, kdy správu nad chatou převzal Alvera Modesto, který s rodinou chatu provozuje dodnes.

Dnes je chata otevřena v letních měsících a nabízí ubytování i stravu. V okolí najdete nespočet cest pro pěší turistiku a nepřehledné množství lezeckých cest v masivu nad chatou. Chata je dostupná i na kole, ale z vlastní zkušenosti je to v závěru vcelku nářez v kameňaté cestě i na ebiku a pak se musí to 25% stoupání zase sjet. Což bylo horší, jak nahoru. Populárním výletem je okruh kolem Cima Ambrizzola přes sedlo Forcella Ambrizzola. Při výstupu po cestě 432 od Cortiny je pak možno vidět mnoho velice pěkných vodopádů.

Ota Pavlas

Foto z akce zde: <https://eu.zonerama.com/OtoPavlas/Album/13427241>

EL CHORRO

Bláža Kluc

Dá se odmítnout nabídka na výlet do Chorra? Dá. Napoprvé jsem tak učinil. Nicméně Radim přišel s nabídkou podruhé týden před odjezdem, kdy už jsem věděl, jak to mám v práci, doma atd. Mimoto jsem zrovna seděl na zadku v Hudy a říkal si, že bych nejraději vypadl někam za teplem. Takže trefa. Renča mi sama zajistila letenky, jinak Jarda a Radim vše zařídili. Odjezd se blížil a mě překvapilo, že zatím jediný problém nastal pouze s elektronickým odbavením. Elektronika proti mně bojuje neustále, takže to mě už snad nemůže rozhodit.

29. 3. 2025 Konečně vyrážíme, kluci mě vyzvedávají v sobotu po 05.00 hod. a do Prahy to máme hod'ku. Auto necháme na placeném parkovišti GOparking nedaleko od letiště, dodávka nás doveze až před letištní halu. Kluci mi trpělivě vysvětlují celou odbavovací proceduru, protože jsem dopravním letadlem letěl naposledy před 20 lety. Konečně jsem zase uzrál na další let, protože tehdy jsem letěl do Říma a při zpětné cestě jsem si při turbulenci hodil horké kafe do klína. Následoval odvoz sanitkou přímo z letiště do nemocnice a popálenina třetího stupně. Poté jsem již letěl jen při seskoku padákem a start byl přerušen kvůli porouchanému letadlu. Nakonec jsme přeci jen vzlétli a přežili. Do třetice věřím, že let bude probíhat v pohodě. Vše klapě, vzlétáme a užívám si let do teplých krajín. Sedím napravo u křídla a sleduju občasný pohyb klapěk. Z východu tak svítí slunce, že levá strana má stažené roletky. Pousměju se a říkám si, že jsem v nějakém filmu viděl, že letadlo najednou změnilo směr a jeden cestující si toho všiml díky slunci, které najednou svítilo z druhé strany. Naštěstí nejsem ve filmu. Netrvá dlouho a najednou mi slunce svítí do ksichtu. Vidím pobřeží po levé ruce, nikoliv po pravé. My

snad letíme na sever? Hlášení kapitána, všichni v letadle zpozorněli. Kapitán nám vysvětluje, že jeden člen posádky má zdravotní potíže a bohužel musíme nouzově přistát v Barceloně, díky za trpělivost a porozumění. Přepočítávám s Radimem, který sedí za mnou, letušky. Všechny tam jsou, takže problém má jeden z pilotů. To není dobré. Do toho letadlo občas poskočí díky turbulencím. Najednou s námi nikdo nemluví, všichni se schovají a my se blížíme k letišti v Barceloně, které je blízko u moře. Konečně se dostávám do signálu a píšu Renče, že musíme nouzově přistát, ať se nebojí. Viděla naše letadlo v nějaké aplikaci a dostala strach, co se děje. To jí trochu uklidnilo. Tak mě tak napadne, že jsem ve filmu viděl, že letadlo už už přistálo, ale najednou to museli zase zvednout. „Blážo, buď v klidu, nejsi ve filmu!“. Letadlo poskakuje a my se konečně blížíme k zemi na přistání. Koukám na klapky na křídle, najednou slyším strašný rachot a letadlo, které bylo téměř na zemi, najednou brutálně zrychluje a zvedá se do výše a do zatáčky. Je slyšet nesouhlasný šum, dívka vedle mě začne mávat prospektem a chlap přes uličku si umanutě čte bibli. Říkám si, že se mi dějí různé karamboly, ale že bych spadl v letadle, tak to už by byla velká náhoda. Na takové filmy nekoukám a parta na metodice, kde byla Renča, by se za břicho popadala, co mě to zase potkalo. Takže jsem v klidu, jen se mi tak trochu chce zvracet. Samozřejmě blící sáček na mém sedadle není, jak jinak. Dívka vedle mě ten její zřejmě bude potřebovat. Posádka nám pouze řekla, že bylo přerušeno přistání. Tak to snad vidím... Najednou letadlo začne točit prudkou vpravo, do toho do nás buší vítr, takže se letadlo otrásá. Aspoň chápu, že opět nalétáváme na přistání a po nekonečně dlouhé době opět zpomalujeme a klesáme. Na druhý pokus se konečně daří přilepit letadlo k zemi, i když přískoky vpřed. Uleva mezi lidmi je úplně hmatatelná. Nikdo neví, jestli má tleskat... Ale jo, trochu si zaplácáme. Nedaleko vidíme celou četou hasičů, která za námi uhání. Konečně zastavujeme a kapitán nám oznámí, že jsme trochu nechtěně v Barceloně. Rozrušení v jeho hlase je úplně čitelné. Chtějí po nás, abychom čekali. A tak trčíme další hodinu v letadle, než pro nás dojedou autobusy a hodí nás do haly. Samozřejmě nám nic pořádně nevysvětlí. Mezitím ošetřují jednoho z pilotů. Nakonec prý odchází po svých. Na tabuli v hale vidíme, že další letadlo do Malagy poletí v 15.30 hod. Takže času máme hodně a jdeme s voucherem 15 euro na jídlo. Konečně se kluci podělí o pocity v letadle. Oba z nich mají nalítáno desítky letů a shodují se, že toto byla výjimečná situace a bylo se proč bát. Sladká nevědomost, já díky mé nezkušenosti věřil, že je toto celkem normální průběh, takže jsem byl vlastně v klidu.

Na letišti čekáme, pak zase čekáme, když už to má letět, pak čekáme na bus, čekáme v buse a najednou nastupuju poslední do letadla do Malagy. Otrávená španělská posádka, která nás má dopravit, si už asi měla někde válet šunky. Je to na nich vidět. Každopádně za hodinu dvacet bez problémů přilítáváme do Malagy. Půjčujeme si auto v předjednané půjčovně SOLO, která sídlí nedaleko letiště.

Vše šlape, Jarda to má promyšlené. Nakoupíme v Áloře v podstatě na celý pobyt. Ceny jsou přijatelné. Navigace nás nechá odbočit do prašné cesty a vede nás přes řeku. No nic, rádi jezdíme ve vodě, dáme si to i nazpátek. Nakonec za tmy dojíždíme do El Chorra do kempu Finca La Campana, kde máme předjednané ubytování v „chatě“. Jedná se o zděný domek, kde jsou dřevěné jen postele. Za chvíli se zabýdlíme, v hospůdce dáme ještě pivo a zcela vyčerpaní odpadneme.

30. 3. 2025

Poměrně dorasovaní se probouzíme do slunečného dne a máme možnost si prohlédnout okolí. V kempu je pěkný bazén, krámk na recepci (toust, pivo, sladkosti) a pěkná hospoda se společnou kuchyní. Kemp je umístěn ve svahu mezi olivovými plantážemi s krásnými výhledy do údolí. Vyrážíme autem do **Rocka Bella**.

Z hlavní cesty se zahne na prašnou cestu, která nás doveče až na parkoviště. Poté se jde asi 10 minut do kopce. Jedná se o malý masiv, který mi přišel jako zcela vhodný pro rozhýbání těla na lehkých cestách, které jsou velice velkoryse zajištěné. Vlastní jištění není třeba. Tak je možnost se zde nakalibrovat, co vyžadují cesty 6a. Plus minus naše cílovka. Oblast je v podstatě celou dobu ve stínu, což se nám hodilo. Zde jsme pobýli do pozdního odpoledne a Jarda chtěl zkusit oblast **Cosina Caliente** (Horká kuchyně), která se nachází asi 3 minuty od silnice. Na prasáka jsme tedy ponechali auto u krajnice, odkud vede pěšina a šli zkusit další cesty. Jarda hned naběhl do jedné z cest 6a, Radim si to dal za ním. Já si to pro formu také vylezl, ale další 6a+ jsme už nechali jen na Jardovi. Poznatek pro mě, že se mi poměrně obtížně na pohled odhaduje obtížnost cesty, takže se musím opravdu řídit podle průvodce. Vylezení jsme byli dost a těšili se na pivo. U bazénu jsme potkali mladou Kanadanku Mady, která by se ráda přidala k někomu na lezení, tak jí kluci nabídli, že může doplnit naši skupinu. Co dál? Jídlo, pivo, slunce a pohoda.

31. 3. 2025

Pěkně si pospím, kluci opět udělali snídani a kafe. Přejíždíme na parkoviště pod Rocka Bellu, ale tentokrát oblast mineme a pokračujeme po stezce k dalšímu obřímu masivu **Coral**. Knižní průvodce nám moc neradí, naštěstí má Jarda aplikaci theCrag.com a díky ní se alespoň trochu orientujeme. Cesty jsou většinou vytyčené jako vícedélky, ale my lezeme pouze první délky. Pociťově bych řekl, že je zde trochu tvrdší klasa s těžšími odlezy. Dokonce jsem vylezl i cestu

s odlezem od posledního Bh asi 8 metrů. Naštěstí se dalo dát pár smyček. Už jsme pěkně vopečení a dolezeme se ještě na Rocka Belle. Bazén, pivo, pohoda...

1.4.2025

Tentokrát náš vůdce Jarda zvolil **Escalera Suiza**, což je součást obrovského masivu, kde se nachází opět i vícedélky. My lezeme s Radimem, takže si vybíráme i lehčí cesty, ale zadaří se i těžší Servus Chorro 6a+. Skála je zde neolezená a pěkně strukturovaná. Jarda pěkně „trápí“

Mady ještě ve chvíli, kdy s Radimem pro brutální horko už ležíme ve stínu pod stromem a popíjíme pivo. Celkem rozumně se pobalíme a tentokrát s kopce jdeme asi 20 minut k autu. Poté za-

parkujeme u bazénu a uděláme si přes to nejhorší horko siestu. Kluci jsou trochu překvapení, že se k nim na podvečer připojuju na lezení na Cosina Caliante. Klima už je rozumné a je z toho parádní lezení. Večer bazén, pivo, pohoda a já už jsem kompletně propadl lezeckému El Chorro. Krásné oblasti, poměrně dobře odjištěné, famózní výhledy do všech stran a neuvěřitelná pohoda.

2. 4. 2025 Původně jsme měli výlet uzavřít turistickou a mořem u Malagy, ale nakonec se domlouváme na dopolední lezení, protože Jarda je nenasytný. Ostatně mě s Radimem moc přemlouvat nemusel. Na Cosina Caliante, která je ještě ve stínu a je radost lézt, vylezeme nejtěžší perly a zcela vyčerpaní odjíždíme k moři jižně od Malagy. Kluci chtějí ještě po cestě na letiště kafe v místní kavárně, cpou se poháry a užíváme poslední sluneční paprsky. Poté s předstihem vrácíme auto a chystáme se na odlet. Odlet je o půl hodiny zpožděný, a i když druhý den jdeme všichni do práce, tak jsme tak vyladěni, že nám to ani nevadí. Poté již vše klapne, odvoz na odstavné parkoviště, vyzvednutí auta a odvoz domů. Po 02.00 hod. ulehám.

El Chorro na mě udělalo velký dojem. Jediné, co trochu kazí radost, je občasné brutální horko. Určitě tato oblast stojí za opětovnou návštěvu. Velké podě-

kování patří Jardovi za zařízení všeho potřebného, čímž mi dal prostor na relax. Takže díky kluci s provoláním „Peluda cucina caliente!“. Blahouš.

Letní soustředění mládeže Horoklubu Chomutov

Jíra Chosé Šťastný

První letošní soustředění mládeže se uskutečnilo v termínu 2.-16.7.2025 na Kalymnosu.

Pro letošní rok jsme zvolili ubytování v Mouselis Apartments, protože v našem oblíbeném Mari Popi měli obsazeno. Ale jelikož je to prakticky na stejném místě, tak nám to až tak nevadilo. Sice tam nebyl bazén, ale k moři to bylo kousek, což bylo ideální.

Během těch dvou týdnů, které jsme s mládeží na Kalymnosu strávili, jsme navštívili spoustu lezeckých sektorů (Arginonta, Ghost Kitchen, Poets, Propithis Andreas, Arhi ...) ve kterých si mládežníci mohli vyzkoušet lezení na prvním konci lana díky zdejšímu perfektnímu jištění a kvalitnímu vápenci. Pro zpestře-

ní jsme jeden den vyrazili lézt i na sousední ostrov Telendos a v rámci odpočinkového dne jsme navštívili místní krasovou jeskyni. Myslím, že všichni účastníci si dobře zalezli, zlepšili si své lezecké schopnosti a soustředění si užili.

Druhé soustředění mládeže se konalo v termínu 18.-24.8.2025 u jezera Lago di Garda v Itálii. V rámci této akce jsme s mládeží zvládli vylézt dvě via ferraty: Monte Albano (D) a Rino Piseta (D/E).

Navštívili jsme lezecké oblasti Regina del Lago, Preore, La Gola a Nago Belveder a vylezli jsme vícedélku Moon Bears 5c (250 metrů, 9 délek) na Piccolo Dain. Navštívili jsme města Verona, Riva del Garda, Torbole sul Garda a Arco. V obci Nago, kde jsme byli ubytováni, se zrovna konal hudební festival, který byl také moc hezký. Samozřejmě jsme ochutnali zdejší zmrzlinu a pizzu. Děkuji všem zúčastněným za skvělý přístup a aktivní účast. Tak snad to příští rok zopakujeme.

Soustředění se zúčastnili: Broník a David Bandasovi, Filip Šťastný, Adéla Sojková, Matěj Babáček, Vít Urban a Barča Hlubučková. Instruktory jim dělali Bronislav Bandas, Petr Brandl a Jiří Šťastný.

Čas letí jako splašený kůň. Letos uplynulo neuvěřitelných 30. let od založení Horoklubu Chomutov. U příležitosti tohoto výročí jsme se rozhodli uspořádat letošní „Poslední slanění“ opět na Horní Blatné, kde se konalo jedno z prvních slanění (v roce 1996) a tenkrát se nás tam sešlo opravdu hodně. Proto bychom byli rádi, kdybychom se tam i letos sešli v co největším počtu, zavzpomínali na vše pěkné, co jsme spolu za ty roky prožili, a užili si společně krásný víkend.

Akce se uskuteční **v sobotu 22.11.2025 v hotelu Modrá hvězda v Horní Blatné**. V sobotu přes den proběhne tradiční „bojová“ hra, sraz je jako obvykle v 10.00 hod. Po ranním občerstvení vyrazíme na procházku, kde budou probíhat různé soutěжки. Na závěr si slaníme z nějaké skalky, čímž symbolicky uzavřeme letošní lezeckou sezónu, opečeme na ohni nějaké buřty a poté se přesuneme zpět do hotelu. V hotelu nám večer k tanci či poslechu zahrají dvě výborné kapely, a to Album a Petr Kalandra memory band. Komu by nestačil jen sobotní program, může dorazit už v pátek večer, kdy zahraje „Tragéd band“, složený ze členů klubu a našich přátel.

Pokud máte nějaké historické fotografie, můžete je vzít s sebou anebo ještě lépe je naskenovat a poslat je na klubový Email: horoklub@centrum.cz nebo přes Úschovnu, abychom je mohli na akci promítnout.

V hotelu je možnost ubytování buď na pokojích standard, které mají sociálky na chodbě, nebo v apartmánech s vlastním sociálním zařízením. Cena je jednotná 750,- Kč za osobu a noc se snídaní.

K dispozici jsou pokoje:

- 1-lůžkový pokoj Standard
- 2-lůžkový pokoj Standard
- 2-lůžkový pokoj Standard
- 2-lůžkový pokoj Standard
- 3-lůžkový pokoj Standard s možností přistýlky
- 3-lůžkový pokoj Standard s možností přistýlky
- 4-lůžkový pokoj Standard s možností přistýlky
- 5-lůžkový pokoj Standard s možností přistýlky
- 5-lůžkový pokoj Standard s možností přistýlky
- apartmán se dvěma ložnicemi, 3 lůžka
- apartmán s jednou ložnicí, 3 lůžka a 1 přistýlka
- apartmán s jednou ložnicí, 2 lůžka a 2 přistýlky

Pokud si chcete rezervovat nějaký pokoj, tak napište email na: horoklub@centrum.cz, který pokoj by to měl být a na kolik nocí. Kdo dřív napíše, ten bude mít dříve rezervováno.